

[Poul Schlüter]

først og fremmest på folkeskolen og den højere uddannelse. I dette folketingsår bør der være tid til, at folketinget sætter tingene på plads og sikrer, at undervisningens kvalitet og kundskabsniveauet stiger og ikke falder, som mange af os frygter, at budgetterne og lærerkræfterne anvendes fuldt ud. Hvis regeringen ikke vil fremsætte forslag, vil vi selv.

Vi ønsker sikkert alle en høj standard i den sociale forsyning. Derfor er det også vigtigt at hindre misbrug, som kan gøre dele af vor sociale lovgivning udholdbar, uforståelig og uacceptabel i befolkningen. Når der er misbrugsmuligheder, eller når der er huller eller fejlskrivninger i lovgivningen, må vi tage fat, og vi mener, at bistandsloven i praksis har vist sig at kunne fejlanvendes på to vigtige punkter. Når det drejer sig om kontante ydelser i tilfælde af arbejdskonflikter og huslejeboycot, må vi fjerne den hjemmel, som udnyttes til at anvende bistandsloven på en fuldstændig urimelig måde. Hvis regeringen ikke vil fremsætte forslag, vil vi selv gøre det sammen med andre partier.

Et afsnit i statsministerens tale var helliget pensionsspørgsmålene. Der blev åbnet for den mulighed, at vi undersøger, om vi kan gennemføre en særlig boligydelse til pensionisterne. Jeg tror, regeringen har ret i, at det kan være et påtrængende område, et af de vigtigste. Vi vil se med stor interesse på det forslag, regeringen har bebudet at ville komme med. Men ellers synes vi nok, at det naturligste på pensionistområdet må være at nå frem til, at pensionstillægget bliver indregnet i selve grundbeløbet. Det vil vi arbejde for, og det håber vi regeringen og andre partier vil have forståelse for.

Ellers vil jeg godt sige lige ud: lad os nu ikke skabe falske forhåbninger om, at tiden er til nye udgiftkrævende reformer, som vi jo ved vil sætte skattetrykket i vejret. Vi skal først have orden i landets økonomi.

Der var i statsministerens tale et afsnit om kultur og kaffegrums. Jeg forstod det sådan, at statsministeren bedre kunne lide det første end det sidste, og det skal han have tak for.

Til sidst vil jeg gerne gøre et par bemærkninger om samarbejdsklimaet i folketinget. Vi er et folketing af 11 partier, og vi har en kolossal mandatspredning efter sidste valg.

Vælgerne har ønsket, at de af os, der blev valgt, skulle vælges. Det er en kendsgerning, at sådan faldt det ud i februar, det må vi bøje os for, og vi, der er valgt, har nu engang den forpligtelse, for ellers skulle vi være blevet væk, at se at få det hele til at virke.

Det mener jeg også vi kan. Men vi skal se i øjnene, at socialdemokratiet ikke kan alene, og vi skal føje til, at vi andre heller ikke ville kunne alene; der må altså et samarbejde i stand. I august-september oplevede vi noget nyt. Vi så, at der skete en koordinering af tanker, som man havde både i det konservative folkeparti, i venstre og i kristeligt folkeparti. Vi synes, at det naturligt burde føre til, at vi fremsatte en række lovforslag sammen. Nogle har sagt, at det virker som en blok, men se, hvor frodigt det virkede. Det vanskeliggjorde ikke, det lettede forhandlingerne, sådan må jeg bedømme det, og andre er jo velkomne til at slutte sig til, når K, V og Q tager et initiativ.

Jeg vil også sige, at vi vil komme til at opleve her i folketinget, at der er sagsområder, hvor et naturligt udspil kan komme f. eks. fra CD og det konservative folkeparti, og andre, hvor det ikke vil være unaturligt, om der tages et initiativ, hvor f. eks. fremskridtspartiet deltager sammen med det konservative folkeparti og øvrige borgerlige partier. Det er naturligt, og det er godt, og det er afslappet. Og det sker alt sammen med det formål at skaffe sig størst mulig indflydelse i en tid, hvor vi har en mindretalsregering, der heldigvis ikke selv kan trumfe sin vilje igennem.

Jeg vil gerne gøre to udenrigspolitiske emner til genstand for en behandling ganske kort. Netop nu åbner sikkerhedskonference nr. 2 med en fortsættelse af de fine formuleringer, som blev skabt i Helsingfors. Fra det konservative folkepartis side vil vi gerne sige under åbningsdebatten i dag, at der for Vesteuropa ikke bliver nogen virkelig pålidelig afspænding, før der vises en ganske anden respekt for menneskerettighederne også i de lande, som under Sovjetunionens ledelse er samlet i Warszawapagten.

Derfor skal regeringen vide, at den har vor fulde støtte i en indsats for at styrke det spinkle håb, som blev tændt under konferencen i Helsingfors.